

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.4. Dictorum hoc capite conclusio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Quamobrem etiam idem Redemptor noster, sub sua passionis initia, pavores nostros atque angores in semet suscipere voluit; non eò duntaxat, quò ipsius exemplo eruditi, irruentes in nos ejusmodi anxios affectus, cum patientia & magnanimi sub Dei nutus subjectione, sufferre condisceremus; sed hoc vel maximè, ut eà nostrarum infirmitatum susceptione, paventia suorum corda confirmaret ad fiduciam, iisque curis & angoribus animi, quos à nobis in se transtulisset, tandem aliquando careremus. Quemadmodum ait Beatus Ambrosius; Christum imminente passione, tristitiam nostram & tædia humanæ infirmitatis suscipisse: *Ut quia in carne sua, peccata nostra perimebat, marem quoque animæ nostræ, suæ animæ mare aboleret.* Et S. Leo sermone 3. de passione: *Nostra, inquit, infirmitatis affectus participando curabat, & penalis experientia metum subitundo pellebat. In nobis ergo Dominus nostro pavore trepidabat, ut susceptionem nostræ infirmitatis indueret, & nostram inconstantiam suæ virtutis soliditate vestiret.* Quibus similia habet S. Augustinus & alij.

L. 10. in
Luc. 22.

Quæ tamen præferim in illo regno pacis æternæ implenda sunt, intra cujus fines, neque dolor ullus aut gemitus, neque timor aut terror futurus sit: attamen etiam in hæc convalle plorationis, horum usum aliquem ac fructum possumus persentiscere, ut videre licet in Sanctis quàm plurimis, qui in pœnis suis pro dolore ingentem lætitiã, & in periculis pro timore summam securitatem, præferbant: id illo agente in membris suis, qui (ut ait S. Petrus Chrysologus) *venit suscipere nostras infirmitates, & suas conferre virtutes.*

Serm. 50.

§. 4.

Dictorum hoc capite conclusio.

Tot igitur & tantas fiduciæ causas habentes, magnum animo robar assumere, & quod naufraga solent in nau-
fra-

fragij periculo, si qua in nobis oboritur desperationis tempestas; spei nostræ anchoram, (quod etiam Joannis Thauleri monitum est) in abyssum divinæ Bonitatis, & in mare passionis Christi abijcere debemus: certi, nullâ re magis muleeri ac devinciri cor Dei, & salutem nostram in tuto constitui; quàm si nullâ rei nostræ aut commodi, & ne ipsius quidem æternæ mercedis, sed solùm Deo serviendi sollicitudine, totos nos ipsius amabili & adorandæ providentiæ commiserimus, atque in expansa Crucifixi brachia, inq; ipsum divinitatis sinum, amantèr fidentèrque projecerimus; prompti de paterna ipsius manu accipere, quidquid ille de nobis, sive pro tempore sive pro æternitate constituerit. Eum interim obnixè rogantes, per Christi vulnera & viscera misericordiæ suæ, ne unquam nos sinat separari à se, aut exeidere ab amore & gratia sua.

Istæ enim plena amoris ac fiduciæ, hominis in Dei manus (ut appellant) resignatio, mirificè divinam promeretur misericordiam, eumque homini adeò obstringit, ut pati non possit eum perire, qui Deo unicè confidens, seque totum (ex S. Bonaventuræ phrasi) ipsius misericordiâ involvens, omnem sui curam ac sollicitudinem in eum trans-

P. 3. Stim. c. 10.

tulerit, se seque integrè ejus arbitrio ac voluntati permiserit. Omittantur ergo de occultis Dei judicijs, prædestinatione, perseverantiâ anxij timores & caræ superflua, quæ etiam Christo peculiariter dilectas animas subinde exercent & sollicitant: illudque potiùs provideatur in præsentia, ne dum carnis nostræ aut virium nostrarum infirmitatem timiditati nostræ obtendimus, non tam de nobismet ipsis, quàm de divina bonitate aut potentia diffidere videamur; & tanquam Dei in nos accusare parum propensum animum, qui cùm se totum in cruce nobis profuderit, etiam se totum in cælo donare paratus sit. Unde meritò quærit, increpanti similis sanctus Ambrosius: *Vereris dubios vitæ* *Loco supra* *anfra.* *cit.*

H h

anfractus, & adversarij insidias, cum habeas auxilium Dei, habeas tantam ejus dignationem, ut Filio proprio pro te non peccerit? Denique in vita B. Lyduvinæ legimus, Sacerdotem quendam eâ causâ post mortem detentum flammis purgantibus; quia non pro eo ac par fuerat, salutis suæ fiduciam in Christi passione collocaverit.

Parte 3.
c. 3.

Sed pergamus porrò spem nostram specialius acuerè, ex ipsa Christi in cruce pendentis contemplatione.

C A P U T III.

Ipsum Christi crucifixi aspectum varia fiducia argumenta suppeditare.

IESU crucifixi mæsta simul amabilisque species, quem admodum piæ menti objecta, magna [uti postea ostendemus] ad divinum amorem in nobis excitandum vim obtinet: ita subjecta fidelibus oculis non exiguum est lætæ fiduciz incitamentum.

Ecquis enim, amabo, salutis æternæ spem abijciat, quantumvis multa & gravia peccaverit; cum Deum atendit amore sui pendentem in infami patibulo, & pro salute sua laceratum flagris, confectum vulneribus, verbo uno, per summos dolores atque extrema opprobria, inter crucis brachia expirantem: tantum ut infelicem atque ingratum homuncionem, suo mundet divino sanguine, Patremque ei placet iratum eundemque demum effectum sibi cohercedem, secum introducat in regnum suum?

Ut igitur, quisquis es, qui anxiam fortassis laboras salutis diffidentiam, aut spem inter metumque variè fluctuans, non pro eo ac par est, de Deo in bonitate sentis, superfluum metum vanumque terrorem abijcias; potes si volueris, in hanc similemve piæ commentationis formam in præsentia exerceri.